

tedy za ostatních předpokladů v § 46 obč. zák. uvedených jen, když zasnoubení bylo zrušeno odstoupením jednoho ze snoubenců, nikoliv však, když bylo zrušeno jiným způsobem. Odstoupení jest projev vůle, učiněný výslovně nebo mlčky stranou vůči straně druhé, že zasnoubení zrušuje. Smrtí jednoho ze snoubenců se zasnoubení sice též ruší, avšak smrt není odstoupením od zasnoubení, nýbrž skutečností, která ruší zasnoubení sama o sobě. Bylo-li zasnoubení zrušeno smrtí, nemůže snoubenci na živě zůstalému proti snoubenci zemřelému, pokud se týče jeho pozůstalosti, vzniknouti nárok na náhradu škody podle § 46 obč. zák., ať zemřelý svou smrt zavinil či nikoliv.

Dovolací důvod čís. 4. § 503 c. ř. s. není tudíž oprávněn.

Rozh. nejvyš. soudu z 20. září 1928. Rv I 221/28-1.

Dr. Schmidt Antonín.

**Zákaz, který nepřiměl k upuštění od vykonávání držby a výhrůžka domáhání se úředního zakročení není rušebním činem ve smyslu § 339 o. z. obč.\*)**

Majitelé mlýna R. podali na velkostatkáře F. žalobu pro rušenou držbu, které se měl tento dopustiti tím, že jeho zaměstnanec zakázal žalobcům užívání jistého dílce pozemkového a pohrozil jim trestním oznámením. Prokázáno pak bylo, že tento zřízenec skutečně toto užívání zakázal a prohlásil, že věc udá četnictvu, budou-li žalobci v užívání tomto pokračovati.

Soud I. stolice žalobě vyhověl, odůvodniv usnesení své tím, že zákaz byl projeven tak, aby přiměl žalobce od upuštění vykonávání práva a že byl spojen s vážnou výhrůžkou, t. j. hrozbou trestním oznámením. Naproti tomu rekursní soud nedsílel tento názor a konečné usnesení k rekursu žalovaného změnil zamítnutím žaloby, uváděje: Dlužno míti na zřeteli, že pouhý zákaz vykonávati služebnost byl by svémocným zasahováním do držby práva jen tehdy, kdyby držitel skutečně v případě neuposlechnutí musil se obávatí skutečného zabránění výkonu služebnosti, takže by byl nucen zdržeti se jejího vykonávání.

Takový zákaz vysloven nebyl a přes pohrůžku trestním oznámením neb udáním nepotřebovali žalobci tohoto zákazu

\*) Pozn. red. Výjimečně uveřejňujeme rozhodnutí II. stolic ve sporech držebních vzhledem k tomu, že nejvyšší soud v těchto sporech rozhodovati nemůže.

dbáti a mohli ve vykonávání své tvrzené služebnosti klidně pokračovati. Zahájení trestního řízení pro krádež nebo poříční pých mělo by pouze za následek vyšetření věci příslušnými úředními orgány, aniž by skutečný výkon služebnosti byl rušen.

Nemůže proto domáhání se úřední ochrany pokládáno býti za způsobilé zasahovati do držby.

Vzhledem k tomu pouhý zákaz s touto výhrůžkou není rušebným činem podle § 339 obč. zákona.

(Rozhodnutí zemského civilního soudu v Praze z dne 29. října 1928, č. j. R II 369/28-10). Ds. K.

## L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

**Kniha judikátů nejv. spr. soudu ve věcech administrativních, Sv. I., 1927, judikáty 1918—1923. — Kniha judikátů nejv. spr. soudu ve věcech finančních, Sv. I., 1927, judikáty 1918—1923.**

Jestliže jest teprve nyní referováno na tomto místě o záslužné publikaci judikátů nejv. spr. soudu, vyslovených v prvních pěti letech trvání tohoto tribunálu, neznamena to nikterak, že by význam obou svazků judikátů nebyl dostatečně uznáván. Naléhavější práce přiměly k odkladu v recenci díla, které reprezentuje důstojně náš nejv. správní soud a vydává lichotivé svědectví jeho členům.

Knihami judikátů přejímá se praxe býv. správního soudu ve Vídni, dobře osvědčená. Pro poučení o názorech, jež soud v jednotlivých otázkách projevil, není možno pracně hledati v rejstřících každého ročníku sbírky Bohuslavovy, nehledíc ani k tomu, že rejstříky u běžných ročníků nemohou býti tak vyčerpávající, aby ukazovaly spolehlivou cestu v detailech. Této potřebě slouží právě kniha judikátů. Lze tu systematicky podle jednoho vodítka sestaviti názory soudu porůznu projevené, při čemž citace čísel příslušných nálezů umožní pak bližší poučení v celém nálezu sbírky Bohuslavovy.

Rozdělení nejv. spr. soudu v senáty administrativní a finanční jeví se i při vydání judikátů. Obsáhlá kniha judikátů administrativních jest doplněna samostatným svazkem judikátů finančních. Podle zevní výpravy obou svazků bude zřejmě i napříště rozdělení judikátů na administrativní a finanční ponecháno. Jest to i dobře vnitřně odůvodněno, neboť platné právo skytá tu již samo příslušné dělítko ve svých normách, které pak sluší i jinde zachovávat. Avšak jedné věci by přece jen